

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 750

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.024 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia	2-4	Decizia nr. 1.123 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	7-8
Decizia nr. 1.068 din 16 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282 ¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	4-6	Decizia nr. 1.137 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 1, art. 13 ² , art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	9-11
		Decizia nr. 1.157 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003	11-13
		Decizia nr. 1.166 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare	13-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.024**

din 14 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Troplast Construct” — S.R.L. din Bacău, reprezentată legal prin administrator Ghiocel Lupu, în Dosarul nr. 10.619/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, și ca neîntemeiată, în ceea ce privește prevederile art. II pct. 1, 5 și 9 din același act normativ. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 269 din 16 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.619/3/2008, Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Troplast Construct” — S.R.L. din Bacău, reprezentată legal prin administrator Ghiocel Lupu, într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de apel formulate de Regia Autonomă de Distribuție și Exploatare a Filmelor „România-Film” împotriva unei sentințe comerciale pronunțate de Tribunalul București — Secția a VI-a comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că reglementarea criticată dispune trecerea din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a unor bunuri imobile și mobile fără ca acestea să fie declarate ca fiind bunuri de uz sau de interes public local, încălcând astfel dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție și prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. De altfel, acest din urmă act normativ — legea organică în materia proprietății publice — „nu prevede nicio modalitate de trecere a unui bun din domeniul privat al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale, ceea ce prevede, în schimb, Legea nr. 303/2008”. Totodată, „nu există și nu poate exista potrivit Constituției și Legii nr. 213/1998 un domeniu public sau privat al autorității administrativ-teritoriale”, astfel cum prevede „art. II pct. 9 din Legea nr. 303/2008”, și nici subiectul de drept public determinat de „sectoarele municipiului București”, deoarece unitățile administrativ-teritoriale, menționate în art. 136 alin. (2) din Constituție, reprezintă, potrivit art. 21 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, „comuna, orașul și județul”. Mai susține autorul excepției că prevederile art. II pct. 5 din legea atacată încalcă principiul autonomiei locale, statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol”.

De asemenea, apreciază că textele de lege criticate contravin și principiului statuat de art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „Bunurile proprietate publică sunt inalienabile”. Astfel, cu toate că prin art. II pct. 1 din legea examinată sălile și grădinile de spectacol cinematografic sunt trecute din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, iar prin pct. 9 al aceluiași articol se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în temeiul acestor prevederi legale din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități, totuși, la pct. 11 se dispune că autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea titularului contractului de închiriere a respectivului imobil.

Cu privire la bunurile mobile rezultate prin investițiile contractantului, se arată că, „deși pct. 1 al art. II din Legea nr. 303/2008 dispune că bunurile mobile trec în domeniul public, la pct. 2 al aceluiași articol se arată că aceste bunuri trec, în același timp, și în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora”. Se realizează, astfel, o naționalizare, un transfer silit de proprietate, care operează din patrimoniul Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție.

În sfârșit, se mai arată că Legea nr. 303/2008 a fost adoptată cu încălcarea art. 76 alin. (1) din Constituție, deoarece prevederile legale criticate au fost introduse și adoptate în Camera Deputaților după ce legea fusese dezbătută și adoptată în Senat ca primă Cameră sesizată, iar la adoptarea legii nu a fost întrunit cvorumul necesar, respectiv votul majorității fiecărei Camere, ci votul majorității membrilor prezenți, necesar adoptării legilor ordinare.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că prevederile de lege criticate reprezintă o măsură legislativă necesară pentru satisfacerea interesului public general privind accesul la cultură. Totodată, arată că legiuitorul poate să reglementeze transmiterea unor bunuri din domeniul privat al statului în domeniul public sau privat al unităților administrativ-teritoriale, fără a aduce atingere dispozițiilor art. 44 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul excepției, îl constituie prevederile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008.

În realitate, din examinarea succesiunii actelor normative în materie, obiectul excepției, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie prevederile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006.

Aceste texte au fost modificate și completate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008. Ulterior,

prevederile art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 au fost, la rândul lor, modificate și completate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008.

Așa fiind, textele legale criticate au următorul conținut:

„Art. II. — 1. La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orășenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.

2. Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.

(...)

5. Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1—4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre. (...)

9. Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale. (...)

11. În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale.

12. În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră supremația Constituției și obligativitatea respectării sale și a legilor, art. 44 alin. (1) referitor la principiul garantării dreptului de proprietate privată, art. 73 alin. (3) lit. m) conform cărora regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, art. 76 alin. (1) care prevăd că „Legile organice (...) se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere”, art. 120 alin. (1) referitor la principiul autonomiei locale și celor ale art. 136 alin. (2) potrivit cărora proprietatea publică este garantată prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în cauza de față, și cu o motivare identică.

În acest sens, este Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 aprilie 2010, prin care Curtea a constatat că prevederile art. II pct. 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia sunt neconstituționale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Troplast Construct” — S.R.L. din Bacău, reprezentată legal prin administrator Ghiocel Lupu în Dosarul nr. 10.619/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din același act normativ, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.068

din 16 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție,

De asemenea, Curtea a constatat că sunt neconstituționale și prevederile art. II pct. 2 din Legea nr. 328/2006, în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul săliilor și al grădinilor de spectacol cinematografic.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că acestea sunt constituționale, iar excepția a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

excepție ridicată de Constantin Cazacu în Dosarul nr. 10.888/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției Constantin Cazacu, avocat Mihai-Bogdan Iacob, iar pentru partea Mihail Sirețeanu răspunde apărătorul ales Mihai Ștreangă, cu împuterniciri avocațiale la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul ales al autorului excepției pune concluzii de admitere a acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Avocatul celeilalte părți solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 și ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990, respectiv ca neîntemeiată

referitor la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 1.004 din 14 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.581/1/2009, admitând recursul împotriva Încheierii din 2 decembrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată de Constantin Cazacu în Dosarul nr. 10.888/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 și art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 aduc o gravă atingere dispozițiilor constituționale ale art. 40 referitoare la dreptul de asociere, ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 referitoare la economia de piață. În acest sens, arată că art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 prevede exercitarea din oficiu a acțiunii penale pentru infracțiunile prevăzute în titlul VIII al legii, iar art. 272 alin. (1) pct. 2 și art. 275 din Legea nr. 31/1990 incriminează ca infracțiuni o serie de fapte ale administratorilor și/sau directorilor societăților comerciale, fără a distinge între societățile comerciale la care statul sau o unitate administrativ-teritorială este acționar și cele cu capital integral privat. Consideră că aceste reglementări au fost preluate necenzurat în Legea nr. 78/2000 prin intermediul art. 17 lit. h), care face trimitere directă la infracțiunile reglementate de Legea nr. 31/1990, dar și prin intermediul art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 și al art. 1 lit. b) din aceeași lege, care permite sancționarea persoanelor care îndeplinesc o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul societăților comerciale sau al altor operatori economici, inclusiv cei cu capital integral privat. Dacă, în ceea ce privește societățile comerciale la care este acționar statul sau o unitate administrativ-teritorială, interesul public poate fi oarecum justificat, în ceea ce privește societățile cu capital integral privat, textele de lege criticate creează posibilitatea ca o autoritate statală, respectiv Ministerul Public, să intervină nelimitat și necenzurat într-un domeniu exclusiv de interes privat, fără să fie vorba deci de ocrotirea unui interes public, cu nesocotirea intereselor specifice mediului privat și în absența unei sesizări a persoanelor interesate/prezumptiv vătămate.

De asemenea, autorul excepției susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 61 alin. (1) referitoare la rolul Parlamentului, ale art. 73 alin. (3) lit. l) privind reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Ministerului Public, ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență și ale art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public, întrucât reglementarea cuprinsă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este de natură a afecta regimul juridic al

Ministerului Public, în condițiile în care organizarea și funcționarea acestei instituții fundamentale a statului este de domeniul legii organice. Mai arată că reglementarea pe calea ordonanței de urgență cu depășirea limitelor delegării legislative reprezintă o imixtiune inadmisibilă în competența legislativă a Parlamentului, deci o violare a principiului separației puterilor în stat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 544/2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2006 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000, ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 sunt constituționale, deoarece nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

— dispozițiile art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, având următorul cuprins:

— Art. 1 lit. b): „Prezenta lege instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică următoarelor persoane: [...] b) care îndeplinesc, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale, unităților cooperatiste sau al altor agenți economici;”

— Art. 12 lit. a): „Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite: a) efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană ori încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale;”

— Art. 17 lit. h), modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 [publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005]: „În înțelesul prezentei legi, următoarele infracțiuni sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora sau cu infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene: [...] h) infracțiunea de bancrută frauduloasă și

celelalte infracțiuni prevăzute în Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în legătură cu infracțiunile prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a;”;

— dispozițiile art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, având următorul cuprins:

— Art. 272 alin. (1) pct. 2, modificat prin Legea nr. 441/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată [publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006]: „Se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani fondatorul, administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății, care: [...] 2. folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect;”;

— Art. 275, al cărui alin. (1) pct. 1 a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și a altor acte normative incidente [publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007]: „(1) Se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă administratorul care:

1. încalcă, chiar prin persoane interpușe sau prin acte simulate, dispozițiile art. 144³;

2. nu convoacă adunarea generală în cazurile prevăzute de lege sau încalcă dispozițiile art. 193 alin. (2);

3. începe operațiuni în numele unei societăți cu răspundere limitată, înainte de a se fi efectuat vărsământul integral al capitalului social;

4. emite titluri negociabile reprezentând părți sociale ale unei societăți cu răspundere limitată;

5. dobândește acțiuni ale societății în contul acesteia, în cazurile interzise de lege.

(2) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se pedepsește și asociatul care încalcă dispozițiile art. 127 sau ale art. 193 alin. (2).”;

— Art. 282¹, introdus prin Legea nr. 441/2006: „Pentru infracțiunile prevăzute în prezentul titlu, acțiunea penală se exercită din oficiu.”;

— și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la prevederile art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 și ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990, autorul excepției solicită, în realitate, modificarea textelor de lege criticate, în sensul înlăturării caracterului oficial al exercitării acțiunii penale și lăsării acesteia la dispoziția părților. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 și ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 va fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, aceasta a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu încalcă nici dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 16, art. 61 alin. (1), art. 73 alin. (3) lit. l) și art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b), art. 12 lit. a) și art. 17 lit. h) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 272 alin. (1) pct. 2, art. 275 și art. 282¹ din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Cazacu în Dosarul nr. 10.888/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.123

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskas Valentin Zoltan	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Maria Botoacă, Dorel Pașca, Adina Felicia Muntean, Otilia Avram, Mariana Dregheciu, Iulia Dadu, Emilian Ursu, Gheorghe Sturza, Silviu Puiu Popa, Gheorghe Cricovean, Adina Cornelia Coman, Florin Florea, Marin Nicolae Boncuțiu, Gheorghe Sunzuiană și, respectiv, Nicolae Dogar în dosarele nr. 4.399/107/2008, nr. 5.082/107/2008, nr. 4.985/107/2008, nr. 5.568/107/2008, nr. 5.066/107/2008, nr. 6.280/107/2008, nr. 3.346/107/2008, nr. 4.989/107/2008, nr. 5.579/107/2008, nr. 5.022/107/2008, nr. 4.987/107/2008, nr. 5.597/107/2008, nr. 5.069/107/2008, nr. 5.103/107/2008 și nr. 5.583/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, excepții care fac obiectul dosarelor nr. 679D/2010—693 D/2010 ale Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 679D/2010—693D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 680D/2010—693D/2010 la Dosarul nr. 679D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:
Prin încheierile din 28 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4.399/107/2008, nr. 5.082/107/2008, nr. 4.985/107/2008, nr. 5.568/107/2008, nr. 5.066/107/2008, nr. 6.280/107/2008, nr. 3.346/107/2008, nr. 4.989/107/2008, nr. 5.579/107/2008, nr. 5.022/107/2008, nr. 4.987/107/2008, nr. 5.597/107/2008, nr. 5.069/107/2008, nr. 5.103/107/2008, și Încheierea din 1 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.583/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională**

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Maria Botoacă, Dorel Pașca, Adina Felicia Muntean, Otilia Avram, Mariana Dregheciu, Iulia Dadu, Emilian Ursu, Gheorghe Sturza, Silviu Puiu Popa, Gheorghe Cricovean, Adina Cornelia Coman, Florin Florea, Marin Nicolae Boncuțiu, Gheorghe Sunzuiană și, respectiv, Nicolae Dogar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 angajatorii sunt discriminați și defavorizați în raport cu angajații, însă, în mod paradoxal, și angajatul poate fi discriminat atunci când majoritatea înscrisurilor care pot duce la aflarea adevărului și la justa soluționare a cauzei se află la angajator, dar acesta nu le depune în fața instanței, care va pronunța o soluție greșită. Se arată că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine, conchizându-se că din nou poate interveni aceeași situație paradoxală în care cel discriminat va fi angajatul. Se arată în acest sens că, dacă angajatorul nu depune dovezile până la prima zi de înfățișare, decade din dreptul de a solicita ulterior administrarea probațiunii, ceea ce înseamnă că angajatul nu va putea propune probe în combaterea eventualelor probe pe care le-ar fi solicitat angajatorul în termenul prevăzut de lege. Prin urmare, angajatul nu va beneficia de dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, se arată că acestea creează o diferență între cei care pot folosi, în cursul proceselor în care sunt părți, și calea de atac a apelului și cei care pot introduce doar calea de atac a recursului. Astfel, deși art. 304 din Codul de procedură civilă enumera motivele de nelegalitate pentru care se poate exercita calea de atac a recursului, art. 304¹ din același cod prevede că, atunci când o hotărâre nu poate fi atacată cu apel, instanța poate să examineze cauza sub toate aspectele și nu prin limitare la cele menționate în art. 304.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căreia „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare*”.

De asemenea, formează obiect al excepției și dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, care prevăd că „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că prevederile art. 287 din Codul muncii au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași prevederi constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 494 din 11 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 18 ianuarie 2005, sau prin Decizia nr. 82 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2008, Curtea, respingând excepția, a reținut că dispozițiile criticate sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta. Astfel, „salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă, situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în anumite privințe, și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, fiind necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe”.

De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o

modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, absența lui prelungind starea de conflict dintre angajat și angajator, ceea ce ar genera o stare de incertitudine în ceea ce privește raporturile de muncă, afectând astfel grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze.

Aceste considerente sunt valabile și în cauza de față în care se încearcă acreditarea ideii că, prin discriminarea și defavorizarea angajatorilor (care, pentru considerentele mai sus arătate, nu poate fi reținută), textul de lege criticat determină o discriminare a angajatului.

Asupra dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, instanța constituțională s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 351 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2006, reținând că „justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevelopativ al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecării. Această posibilitate, coroborată cu principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanța are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, este menită să asigure părților o judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată și argumentele pe care aceasta s-a fondat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Maria Botoacă, Dorel Pașca, Adina Felicia Muntean, Otilia Avram, Mariana Dregheciu, Iulia Dadu, Emilian Ursu, Gheorghe Sturza, Silviu Puiu Popa, Gheorghe Cricovean, Adina Cornelia Coman, Florin Florea, Marin Nicolae Boncuțiu, Gheorghe Sunzuiană și, respectiv, Nicolae Dogar în dosarele nr. 4.399/107/2008, nr. 5.082/107/2008, nr. 4.985/107/2008, nr. 5.568/107/2008, nr. 5.066/107/2008, nr. 6.280/107/2008, nr. 3.346/107/2008, nr. 4.989/107/2008, nr. 5.579/107/2008, nr. 5.022/107/2008, nr. 4.987/107/2008, nr. 5.597/107/2008, nr. 5.069/107/2008, nr. 5.103/107/2008 și nr. 5.583/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.137

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 1, art. 13², art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblul ei, și ale art. 13 din același act normativ, precum și ale Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul ei, și ale art. 1, art. 13 pct. 2, art. 16, art. 29 și art. 33 din același act normativ, excepție ridicată de Petre Trandafir și Neculai Coman în Dosarul nr. 6.130/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16 septembrie 2010 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 23 septembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.130/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblul ei, și ale art. 13 din același act normativ, precum și ale Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul ei, și ale art. 1, art. 13 pct. 2, art. 16, art. 29 și art. 33 din același act normativ.**

Excepția a fost ridicată de Petre Trandafir și Neculai Coman cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia Petre Trandafir susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. l) referitoare la reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Ministerului Public și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență, deoarece, fără să existe o situație extraordinară, Guvernul a adoptat actul normativ criticat, de natură a afecta regimul unei instituții fundamentale a statului, parte componentă a autorității

judecătorești, și anume Ministerul Public, a cărui organizare și funcționare reprezintă un domeniu de reglementare rezervat exclusiv Parlamentului.

Referitor la prevederile criticate din Legea nr. 78/2000, autorul excepției Neculai Coman invocă, după cum urmează:

— neconstituționalitatea art. 1 din Legea nr. 78/2000 raportat la dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora, precum și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, deoarece incriminează persoane, și nu fapte. Astfel, dispozițiile de lege criticate creează un regim juridic separat de dreptul comun pentru persoanele circumstanțiate, cărora li se aplică pedepse majorate pentru săvârșirea unor infracțiuni preexistente în Codul penal sau în legi penale speciale;

— neconstituționalitatea art. 13² din Legea nr. 78/2000 față de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, întrucât legiferează o circumstanță agravantă pentru infracțiunile de abuz în serviciu reglementate de Codul penal, cu consecința majorării pedepsei aplicabile subiectului circumstanțiat la art. 1 din lege, ceea ce a dus la confuzii în practica instanțelor de judecată;

— neconstituționalitatea art. 16 din Legea nr. 78/2000 în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind aplicarea legii penale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, deoarece impune aplicarea legii penale mai severe;

— neconstituționalitatea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 față de dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 126 alin. (5) teza întâi privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare, întrucât instituirea de complete specializate echivalează cu înființarea de instanțe extraordinare;

— neconstituționalitatea art. 33 din Legea nr. 78/2000 raportat la dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale și ale art. 124 alin. (1) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii, deoarece legea penală este de strictă interpretare, iar sintagma „lege contrară” ar putea fi sursă de arbitrar.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, Guvernul a încălcat limitele de competență stabilite prin art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât a reglementat, pe calea ordonanței de urgență, regimul unei instituții fundamentale a statului, și anume Ministerul Public, parte componentă a autorității judecătorești. Arată că Legea nr. 78/2000 reprezintă o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun și aplicabilă unei categorii de persoane circumstanțiate, reglementare care nu încalcă principiul constituțional al egalității, întrucât acesta permite instituirea unor

reglementări juridice diferite pentru situații diferite. Criticile referitoare la prevederea aceluiași fapt ca infracțiuni prin texte din legi diferite reprezintă o chestiune de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței de judecată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile „Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblul ei, și ale art. 13 din același act normativ”, excepție ridicată de Petre Trandafir, precum și ale „Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul ei, și ale art. 1, art. 13 pct. 2, art. 16, art. 29 și art. 33 din același act normativ”, excepție ridicată de Neculai Coman. În realitate, potrivit concluziilor scrise ale autorului excepției Petre Trandafir, acesta critică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, prin care „s-au făcut mai multe modificări ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție”, nefiind vizat, în mod distinct, art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005. Totodată, din notele scrise ale autorului excepției Neculai Coman reiese că acesta formulează, de fapt, critici punctuale cu privire la anumite dispoziții ale Legii nr. 78/2000, și anume referitor la prevederile art. 1, art. 13², art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din respectivul act normativ.

Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, precum și asupra dispozițiilor art. 1, art. 13², art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000.

Textele criticate din Legea nr. 78/2000 au următorul cuprins:
— Art. 1: „*Prezenta lege instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică următoarelor persoane:*

a) care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice;

b) care îndeplinesc, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale, unităților cooperatiste sau al altor agenți economici;

c) care exercită atribuții de control, potrivit legii;

d) care acordă asistență specializată unităților prevăzute la lit. a) și b), în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența;

e) care, indiferent de calitatea lor, realizează, controlează sau acordă asistență specializată, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, cu privire la: operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale;

f) care dețin o funcție de conducere într-un partid sau într-o formațiune politică, într-un sindicat, într-o organizație patronală ori într-o asociație fără scop lucrativ sau fundație;

g) alte persoane fizice decât cele prevăzute la lit. a)—f), în condițiile prevăzute de lege.”;

— Art. 13², introdus prin Legea nr. 521/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.123 din 29 noiembrie 2004: „*Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.”;*

— Art. 16: „*Dacă faptele prevăzute în prezenta secțiune constituie, potrivit Codului penal sau unor legi speciale, infracțiuni mai grave, acestea se pedepsesc în condițiile și cu sancțiunile stabilite în aceste legi.”;*

— Art. 29 alin. (1), modificat prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003: „*Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.”;*

— Art. 33: „*Orice prevedere contrară prezentei legi se abrogă”.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu încalcă nici prevederile art. 1 alin. (5) și art. 73 alin. (3) lit. l) din Legea fundamentală.

Referitor la dispozițiile art. 1, art. 13², art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 78/2000, criticile de neconstituționalitate formulate sunt neîntemeiate. Astfel, art. 1, art. 13² și art. 16 din Legea nr. 78/2000 nu aduc nicio atingere principiului egalității, câtă vreme aceste prevederi de lege se aplică în mod nediferențiat tuturor persoanelor aflate în ipoteza lor, respectiv tuturor celor care au săvârșit infracțiuni de corupție. Așa fiind, cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că persoanele care au săvârșit infracțiuni de corupție se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor care au săvârșit alte infracțiuni, astfel încât este justificată distincția făcută de legiuitor. Într-adevăr, principiul egalității cetățenilor nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit. Pentru același motiv, art. 1 din Legea nr. 78/2000 nu contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1), art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 124, iar art. 16 din Legea nr. 78/2000 nu încalcă art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală. Art. 15 alin. (2) din Constituție nu este aplicabil în cauză.

Totodată, nu pot fi reținute nici criticile aduse art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. În exercitarea acestei competențe exclusive conferite de Legea fundamentală, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite,

reguli speciale de procedură, cum este și cazul normelor criticate, prin care s-a stabilit ca pentru judecarea în primă instanță a unei anumite categorii de infracțiuni, și anume infracțiunile de corupție, să se instituie complete specializate, în scopul perfecționării actului de justiție. Constituirea unor astfel de complete nu are semnificația instituirii unor instanțe extraordinare, întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar judecătorii care compun completele specializate fac parte din instanțele judecătorești prevăzute de lege, îndeplinind cerințele de independență și imparțialitate impuse de prevederile constituționale [art. 124 alin. (2) și (3)]. De altfel, niciun text constituțional nu interzice specializarea completelor de judecată, ci, dimpotrivă, Legea fundamentală permite chiar înființarea de instanțe specializate în anumite materii [art. 126 alin. (5) teza a doua din Constituție].

În fine, nici dispozițiile art. 33 din Legea nr. 78/2000, referitoare la abrogarea oricăror prevederi contrare acestui act normativ, nu aduc nicio atingere principiului universalității drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor și principiului înfăptuirii justiției în numele legii. În plus, critica formulată privește modul de aplicare a dispozițiilor de lege atacate și, prin urmare, nu poate fi censurată de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 1, art. 13², art. 16, art. 29 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Petre Trandafir și Neculai Coman în Dosarul nr. 6.130/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.157

din 28 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea
conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**

Augustin Zegrean	— președinte	Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Ion Predescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.105/116/2008 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 806D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 502D/2010.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 806D/2010 la Dosarul nr. 502D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 806D/2010 la Dosarul nr. 502D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 și 10 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.105/116/2008 și nr. 1.851/116/2009, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că soluția actuală consacrată de legiuitorul român este într-o vădită contradicție cu litera și spiritul Constituției, prin aceea că încalcă egalitatea în fața legii a unității și a salariaților, care presupune egalitatea de arme juridice utilizate în conflictele de muncă, încalcă dreptul de apărare al unității al cărui exercițiu nu poate fi restrâns. În situația de față, legiuitorul încalcă Constituția când impune ca în cazul conflictelor numite „de interese” partenerii de dialog social să fie exclusiv sindicatele, iar în cazul conflictelor numite „de muncă” acești parteneri să nu mai aibă niciun rol, fiind imposibil pentru unitate să îi atragă în cadrul proceselor declanșate de salariați. Așadar, clasificarea pe care o face legiuitorul nu trebuie să dea naștere în practica rezolvării conflictelor de muncă la inegalități ori inechități între unitate și salariați. Față de această evidență, autorul excepției critică dispozițiile legale pentru că impun o diferențiere abruptă, arbitrară de regim juridic, între conflictele de interese și cele de drepturi. Rolul sindicatelor în rezolvarea conflictelor de drepturi reliefează incoerența legislativă. Inadaptarea la realitatea socială este dublată de incoerența legislativă a consacrării unor soluții diferite pentru „subipoteza conflictelor de drepturi”. În cazul din speță, menținerea în legislația actuală a art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003, a art. 73 din Legea nr. 168/1999 și a art. 28 din Legea nr. 54/2003 reprezintă o incoerență legislativă în privința calității procesuale a sindicatelor la rezolvarea

conflictelor de drepturi și, în același timp, vatămă, în esență, dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Tribunalul Călărași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 222 din Legea nr. 53/2003: „*La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de drepturi.*”;

— Art. 282 din Legea nr. 53/2003: „*Pot fi părți în conflictele de muncă:*

a) *salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;*

b) *angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;*

c) *sindicatele și patronatele;*

d) *alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.*”;

— Art. 73 din Legea nr. 168/1999: „*Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:*

a) *măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului de muncă, inclusiv deciziile de imputare sau angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 30 de zile de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;*

b) *constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă;*

c) *constatarea încetării unui contract colectiv de muncă poate fi cerută până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă;*

d) *plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute de salariați în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.*”;

— Art. 28 din Legea nr. 54/2003: „(1) *Organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă, precum și din acordurile privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, în fața instanțelor judecătorești, organelor de jurisdicție, a altor instituții sau autorități ale statului, prin apărători proprii sau aleși.*

(2) *În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de*

lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, art. 41 alin. (5) privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că, în repetate rânduri, a respins ca inadmisibile

excepții de neconstituționalitate motivate în mod identic. În acest sens, se reține, spre exemplu, Decizia nr. 473 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2010, prin care Curtea a stabilit că „autorul excepției de neconstituționalitate cere, de fapt, modificarea și completarea prevederilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, «(3) Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului».”

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții în această materie, soluția pronunțată prin această decizie, precum și considerentele care au stat la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 2.105/116/2008 și nr. 1.851/116/2009 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.166

din 28 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei
în vederea creșterii copilului, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008
privind unele măsuri financiar-bugetare**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

ridicată de Corina Livia Predoi în Dosarul nr. 48.596/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocatul Marius Predoi, cu împuternicire la dosar. Lipsește partea Agenției pentru Prestații Sociale a Municipiului București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Agenției pentru Prestații Sociale a Municipiului București a depus la dosarul cauzei precizări privind lipsa calității procesuale pasive a acesteia față de excepția de neconstituționalitate. De asemenea, partea solicită introducerea în cauză a unor instituții ale statului, care nu figurează ca părți în procesul în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Cu privire la cererea invocată, reprezentantul autorului excepției solicită respingerea acesteia, deoarece calitatea

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție

procesuală în fața Curții Constituționale este dată de calitatea părților din procesul în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Ministerul Public solicită respingerea cererii Agenției pentru Prestații Sociale a Municipiului București, întrucât aceasta figurează ca parte în procesul derulat în fața instanței de judecată.

Deoarece Curtea nu poate restrânge sau extinde cadrul procesual, în conformitate cu dispozițiile art. 14, art. 29 alin. (4) și art. 30 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea Agenției pentru Prestații Sociale a Municipiului București urmează a fi respinsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției. Acesta susține admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că nu este justificată urgența adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008. De asemenea, consideră că indemnizația prevăzută în cuprinsul normei criticate reprezintă o valoare de înlocuire a veniturilor, ce nu are caracterul unei alocații de sprijin, astfel încât nu se atinge scopul stimulării natalității pentru persoanele cu venituri mari.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, întrucât Guvernul a fost abilitat să emită Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 în condițiile art. 115 din Constituție și a motivat urgența în cuprinsul acesteia. De asemenea, apreciază că indemnizația prevăzută în cuprinsul textului criticat este o măsură de protecție socială, ce nu este supusă sistemului contributiv, astfel încât textul de lege criticat este constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 48.596/3/2009, Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Corina Livia Predoi într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu este justificată urgența emiterii acesteia. Consideră că din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 47 alin. (2) din Constituție rezultă faptul că Guvernul nu poate emite ordonanțe de urgență prin care să afecteze dreptul la o indemnizație de asigurări sociale.

Autorul arată că, prin impunerea plafonului maxim de 4.000 lei se creează o discriminare a persoanelor cu venituri mari, care nu se pot bucura de același sprijin din partea statului de care se bucură persoanele cu venituri mai mici, pentru a se putea ocupa de creșterea și îngrijirea minorului de până la 2 ani. Se consideră că măsura este discriminatorie și din perspectiva proporționalității între contribuție și indemnizație. Se apreciază că, pentru familiile cu venituri mari, scopul declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 (acela de a stimula natalitatea) nu mai este atins.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată în acest sens că în preambulul actului normativ în discuție sunt motivate situația extraordinară și urgența adoptării acestuia. Consideră că indemnizația pentru creșterea copilului constituie o măsură concretă de protecție socială, fiind dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a aduce atingere existenței dreptului în sine.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie însă dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, având următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) *Începând cu data de 1 ianuarie 2009, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 600 lei sau, opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4.000 lei.*”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, în ansamblul ei.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) referitor la egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 47 alin. (2) privind nivelul de trai și art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă. De asemenea, autorul consideră că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și ale art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice referitor la egalitatea în fața legii.

Curtea constată că, după cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, ordonanța în discuție are ca scop îmbunătățirea standardului de viață al persoanelor vârstnice, pentru aceasta fiind necesară consolidarea financiară a sistemului public de pensii, prin

externalizarea din bugetul asigurărilor sociale de stat a prestațiilor care nu au natură contributivă sau nu au legătură cu riscurile sociale asigurate, precum și îmbunătățirea echilibrului social-economic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului. Astfel, pentru îndeplinirea scopului urmărit de legiuitor, s-a instituit o indemnizație ce reprezintă o prestație de asistență socială cu caracter universal, care nu este supusă sistemului contributiv. Agenția Națională pentru Prestații Sociale se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, având ca scop administrarea și gestionarea tuturor prestațiilor sociale acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, iar nu din bugetul asigurărilor sociale de stat. În ceea ce privește contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate corespunzătoare indemnizației pentru creșterea copilului, aceasta se suportă de la bugetul de stat, în această materie nefiind datorate celelalte contribuții sociale obligatorii stabilite de lege, ceea ce atestă, o dată în plus, faptul că dreptul de asistență socială în discuție nu este supus sistemului contributiv,

astfel încât dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu încalcă prevederile constituționale invocate.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008 cu încălcarea dispozițiilor art. 115 din Constituție, întrucât Guvernul nu este abilitat să emită ordonanțe de urgență prin care să afecteze dreptul la o indemnizație de asigurări sociale, se observă că interdicția emiterii de ordonanțe în baza unei legi de abilitare în domenii ce fac obiectul legilor organice privește numai ordonanțele simple. În temeiul dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”. Curtea constată că, în preambulul ordonanței în discuție, legiuitorul a motivat temeinic caracterul de urgență al acesteia, astfel încât, sub aspectul extrinsec al dispozițiilor de lege criticate, nu ne aflăm în prezența unor cauze de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Corina Livia Predoi în Dosarul nr. 48.596/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

